

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gasparis Druzbecki

Pawlowski, Daniel

Ingolstadii, 1732

VD18 90066324

Caput XI. Humilitas Patris Gasparis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45343

In Decembri, mortificabat in se appetitum concupiscibilem, & puram Naturam, his modis.

*Mortificatio
appetitûs
concupiscen-
tiæ.*

1. Nullâ re utebatur non tantum, tanquam propriâ, sed etiam tanquam aliquo modo ad se spectante. 2. Actionum suarum dominium, liberumque exercitium subdebat dominio Sanctissimæ Trinitatis, atque Infantis VERBI possessioni. 3. Impetûs, & æstûs desideriorum inhibebat, & morâ dilationeque temperabat. 4. Ab occupatione, transferre se curabat quietum. 5. Puræ naturæ actûs, & commoda, quatenus puræ naturæ sunt, prævertebat, & sine sublimi intento supernaturalisabat. 6. Incommoda, molestiasque naturæ, non removebat nisi prævio aliquo rationis ductu, commoda quoque naturæ, & exigentias non explebat nisi etiam ratione præviâ.

CAPUT XI.

Humilitas Patris Gasparis.

INter sequelas divinæ Sapientiæ, simulque misericordiæ, vix ulla connaturalior est eâ, quam humilitas, ex DEI donis, præsertim gratum facientibus, & vice versâ, per quam DEI dona gratum facientia, ex humilitate inferuntur: super quem enim requiescet Spiritus Domini, nisi super humilem? & quò fluentia cælestia devolvuntur connaturaliùs, quàm ad vallem demissi cordis? Quia igitur ostensum jam est supra, quantis donis divina beneficentia Patrem Gasparem cumulaverit, subinferri poterat, eum fuisse tantorum capacem donorum, hoc est humilem: operæ tamen pretium erit, humilitatem ejus hoc loco luculentiùs exponere.

*Humilitas,
donorum Dei
locus nati-
vus.*

Cum

Cum autem spiritus humilitatis non sit nisi à Spiritu DEI, donatum sibi hunc Spiritum ille ipse fatetur in libello suarum illustrationum, tali modo. In Septembri Anni 1622. dedit mihi DEUS magnum Humilitatis Spiritum, & humiliationis mei desiderium: quã in re tam graves animi, seu voluntatis meæ sensi pugnas, intellectui à DEO illuminato, in hac re pertinaciter repugnantes, aded, ut aliquando coactus fuerim proposita humiliationis juramento firmare. Sed hæc durities in me mollita sensim fuisse visa est, cum divina gratia.

*Juramenta
humiliatio-
nis.*

Quam verò vehemens, & efficax fuerit iste spiritus, patet ex resolutionibus, quas operatus est in animo Patris Gasparis: Inprimis enim id in illo effecit, ut sacrificaret DEO famam & honorem proprium, de quo ille ita ait. 21. Novembris, anni 1632. Per manûs Pretiosissimæ Parentis, in Sacrificium obtuli Sanctissimæ Trinitati, omnem famam, & honorem meum, tradendo illum totum DEO, & omni Creaturæ propter DEUM. Obtulit autem per modum voti nuncupati, in præsentia cujusdam Superioris, cujus nomen in formula, quæ sequitur, reticuit.

*Votum abdi-
cationis fa-
mæ propriae.*

Ego NN. Sanctissime, & æternum omnipossibi-
liter adorandæ Trinitati, coram SS. DEI Parente,
S. Angelo Custode, S. Patre Ignatio, & totâ Celesti
curiâ, & Te Reverende Pater, omnia Professionis
meæ vota plenissime & omnimodè innovo, & de
novo facio. Insuper ad majorem divini nominis
gloriam, propter ejus solius, voluntatem explen-
dam, procul omnis solatii, meriti, & premii tempo-
ralis, vel æterni desiderii, propria famæ, & omni
existi-

existimationi renuntio: eamque in solidum divinae dispositioni resigno: Voluntatem quoque meam Sanctissimae divinae voluntati, in aeternum mancipium trado, devoveo, inscribo, & in amplissimum ejus obsequium omnes animae potentias, omnes corporis vires, omnes Sanguinis guttas, omnes mei, omniumque Creaturarum atomos, omnipossibili resignandi, inscribendi, tradendi modo, resigno, inscribo, trado, & peculiariter me ad fidei mysteria, gloriam SS. Trinitatis, VERBI Incarnati, Parentis DEI Pretiosissimae concernentia, pro viribus, qua sermone, qua stylo, privatim, & (si per obedientiam licuerit) etiam publice tuenda, singulari voto obstringo: Summi loco beneficii habitaturus, si in hoc obsequium non solum quoscunque labores, sine omni prorsus solatio, sed etiam famam, & Sanguinem impendere potuero, Cujus resolutionis, quo eam, ut liberè, & de certa animi sententia, concepta est, ita fixa, immobilis, irrevocabilis, in omnem aeternitatem permaneat: Te Reverende Pater, quem mihi divinae voluntatis interpretem, caelitus datum intelligo, & magno meo bono jam pridem experior, Te, inquam, testem, adlego, adque Tuos pedes, hujus resolutionis chyrographum, manu propria exaratum, & proprio ore expressum instrumentum, promptissimam voluntate depono, brevi illud ipsum pretiosissimo corpore, & Sanguine Domini JESU Christi, semel pro semper, aeternam, & irrevocabili voluntate obsignaturus. Denique perversitatis, mutabilitatis, & nihili mei, probe mihi conscius, & viribus meis omnino diffusus, ab immensa SS. Trinitatis bonitate, & misericordia, peto suppliciter, ut quemadmodum ad hoc debita pridem religionis exercitium offerendum, largita est, ita quoque per merita, &

Votum impendendi vitam pro DEO.

Sanguinem Domini nostri JESU Christi, perque orationes Sanctissimæ Dei Parentis, S. Patris Ignatii, S. Angeli custodis, & omnium Sanctorum, ad hoc explendum, gratiam uberem largiatur, Amen.

Traditio sui
in Mancipium
Societati.

Peruasit & hoc Spiritus Humilitatis Patri Gasparis ut se Societati JESU offerret in Mancipium ac jumentum, eamque oblationem, factâ coram Deo protestatione, oretenus, & scripto roboraret. Protestatio autem est talis.

DEUS dignissime, cujus omnia sunt, quæ creata sunt, & qui omnibus Creaturis justissime dominaris, agnosco Te Dominum absolutum meum, meque Mancipium Tuum esse; agnosco item coram Te, propter Te, esse Mancipium Domini quoque mei JESU Christi, DEI hominis, similiterque ejus Pretiosissimæ Parentis, MARIÆ Virginis: complacito mihi in hoc Mancipii, ac jumenti, apud Te DEUM meum, statu, nec ullatenus ab eo liberari vellem, etiamsi per impossibile possem. Ceterum propter Te Domine DEUS meus, & propter dignissimam JESU Christi Humanitatem, propterque Pretiosissimam Parentem MARIAM, Societati quoque JESU, Matri, seu veriùs Dominae meæ, in Tuo, & JESU Christi, & Pretiosissimæ Parentis conspectu, me hodie in perpetuum servum, Mancipium, ac jumentum offero, dono, dedico, & quavis meliori ratione mancipo, atque consigno; ut Societas Domina mea, me tanquam servo suo uti, tanquam Mancipium possidere, tanquam jumentum tractare possit. Ego autem hoc jure, & nullo alio, in eadem Sancta Societate vivere, & mori paratus sum, atque ex animo cupio. Posside igitur jam, ac utaris me, omnibus que meis viribus, & actibus, quocunque modo placitum est Tibi, ô Sancta Societas, Domina mea,

mea, applica me ad quaecunque officia, laboresque Tibi Dominae meae visum fuerit; Tuum erit o Sancta Societas imperare mihi omnia abjectissima, & vilissima: meum erit obtemperare, absque mora, murmure, angustia, excusatione, differentiâ, & alligatione ad tempus, locum, Socium, modum, Superiorem. Nolo rationem haberi mei in ulla re, ob ullum officium, aut conditionem aetatis, nolo ulli praeponi, aut praefici, quantum in me est. Quod si me praefici, & Dei voluntas, & Tu Domina mea volueris, obediam quidem, sed ut mancipium Fratrum meorum me gerere volo. Nolo pro laboribus ullis meis, ullam mercedem, gratitudinem, laudem, memoriam, à Te, Tuisque ostendi, sed omnia mea tanquam servi, & Mancipii opera sepeliri, & contemni. Licebit Tibi post praestitos à me labores, viresque & annos exhaustos (si tamen in Te, propter Te, laborare dignus unquam fui, sum ero,) procul à convictu, & Consortio filiorum Tuorum arcere, sordibus solis everrendis, egerendisque, aut pecudibus curandis deputare. Licebit Tibi, me morbo afflictum, vel mortis vicinum, omni solatio corporali destituere, & tanquam canis veterarii ulcus, non curare. Licebit Tibi meum cadaver, sepulturâ asinorum, & bestiarum, vel inhumatum abjicere, vel in sterquilinio, sepeliri jubere. Nolo à Te o Domina mea Societas, vel à Tuis Filiis, aliquam mei unquam curam haberi: quidquid autem praestiteris mihi beneficii, id totum ex pura, & mera Tua super me mancipium Tuum miseratione, mihi impensum credere, & fateri volo. Hoc pactum inter me, & Te, o Sancta Societas, sit fixum, & ratum; digneris illud hodie à me suscipere, meque in Tuum perpetuum mancipium admittere: neque enim aliter apud Te vivere possum,

Initium contractus, cum Societate.

Resolutiones heroice, & admiranda.

Finis & in-
tentio resolu-
tionum.

sum, vel sum dignus (quanquam neque sic dignus sum) sed quia aliter non possum, hoc saltem modo, per viscera DEI, per merita Christi, per amorem Pretiosissimæ Parentis rogo, hoc corde, hoc ore, hoc scripto isto contestor, ad purum gustum voluntatis Tuæ divinæ, Domine DEUS meus, ad exaltationem JESU Christi, Domini mei: ad honorem Pretiosissimæ Parentis, Virginis MARIÆ, Dominae meæ. Amen.

Ex hac ejus protestatione apparet, quantum hoc mancipium Societatis, in libertatem Filiorum DEI merito evehctum, Societatem ipsam æstimaverit, in qua mancipium esse, Regnorum omnium prætulit dignitatibus.

Professio stultitiæ propter Christum.

Fuit & aliud, quod illi idem Humilitatis Spiritus inspiraverat, & in quo eum effecerat animosissimum, nempe, ut ex amore æternæ Sapientia, apud mundum stultificatæ, singulis mensibus, faceret stultitiæ propriæ, propter Christum, professionem; (ignotam, & ludicram iis; qui non sapiunt quæ DEI sunt) ut haberetur in gratiarum actione Liturgiæ ejus, ab eo semper practicata, Hebdomade 2. die 2. in hunc modum. Verè ò Domine, testimonium mihi perhibente conscientia meâ, simulque veritate Tuâ, nihil re ipsâ sum aliud, nisi filius stultorum, & per omnia stultus, vere mihi non est opus in exemplum profitendi stultitiam meam, assumere stultificationem propter me æternam DEI Patris Sapientiam, sed tantum veritatem, in me regnantis per omnia stultitiæ, cognoscere atque confiteri sufficit. Quia tamen Tu dulcis IESU, Patris Sapientia, stultus factus es pro me, idcirco nunc agnosco, & profiteor, me risum, contemptum, stultificationem ambire, de-

fide-

siderareque, & tanquam mercedem Iustitiæ tolerare debere, ac velle. Volo mi IESU, æterna, sed pro me stultificata Sapientia DEI, volo inquam, & firmo animi proposito decerno; nec fama, quantum ad scientiæ, industriæ, talentorum, innocentie, defectum, secluso solo peccato, & rationabili scandalo aliorum, diminutionem, prostitutionem, proscissionem, curare, & amplecti; atque per hoc stultitiæ Tuæ professor effici. A quo præsentis desiderio, cupio, & propono nunquam resilire: adsit mihi semper Gratiæ Tuæ abundans efficacia? Sapientis stultitiæ Tuæ amabile exemplum; Pretiosissimæ Tuæ propter Te stultificatæ Parentis, MARIÆ, omniumque Sanctorum, stultorum propter Te, intercessionis meritum. Amen.

Tantus humilitatis Spiritus, in animo Patris Gasparis ex dono DEI residens, non poterat ita contineri interiùs, quin exteriùs erumperet. Atque imprimis, nullus ex tota Provincia (nulli autem non erat notus, utpote qui bis integram rexit Provinciam, multoties autem Collegia gubernavit) animadvertit in eo aliquod unquam elati animi signum, affectationemve vanæ gloriæ, aut appetentiam honoris. Frequens illi erat, se, suumque senium (tot in religione meritis æstimabile) canem putridum appellare. Erat non nemo, qui cum eo fiducialiùs colloquens, innuerat eum esse Sanctum. Ingemuit ad hæc verba Pater Gaspar, & altum suspirans, dixit; *Non nisi tunc sancti erimus, quando cum extremo halitu animam Creatori nostro restituemus.* Alteri Scriptorum ejus multitudinem dilaudanti, dixit; ipsa sua Scripta Purgatorii ignem sibi auctura.

Vocabulum
canis putridi.

Erupit idem Humilitatis Spiritus, & in calammum; satis enim grande de humilitate, & jaetura sui, Opus conscripsit, in quo inter cætera, sequentes hominis titulos, mirâ ascesi exponit.

*Tituli hominis humiliationi subsevi-
gentes.*

1. Homo labor assiduus DEI, molestia perpetua. 2. Homo pænitentia, & dolor, cordis divini, ejusque charitatis cruciatus. 3. Homo liberalissima DEI servitus. 4. Homo molestia DEI, morositasque, & miseria perpetua. 5. Homo patientiæ DEI lima, exercitatio, palæstra, Iræ provocatio, offensarum messis. 6. Homo vanum divinæ Spei bonum, beatitudinis diminutio, inutilis negotiatio. 7. Homo bonitatis divinæ macula. 8. Homo jugum DEI, onusque importabile, insolubile debitum, Refractorium, & rebelle ac seditiosum monstrum, incorrigibile malum.

*Officium passio-
honoris proprii.*

Composuit insuper officium defuncti, & sepulti amoris, honorisque proprii, in linguis, de-ractionibus humanis, cujus *Matutinum*, & *Laudes* continent captivitatem honoris. *Prima*, continet vincula, & judicium honoris. *Tertia*, Flagellationem honoris. *Sexta*, Coronationem honoris. *Nona*, Crucifixionem honoris. *Vesperæ*, mortem honoris. *Completorium*, Sepulturam honoris.

*Canticum hu-
miliationis.*

Non prætermittendum denique est Canticum quoddam, per oppositionem ad *Magnificat B. V.* ab eo compositum, & singulis mensibus usurpatum, humiliandi sui causâ estque tale; *Vilificat anima mea meipsum. Et desperavit Spiritus meus, in nihilo contemptibili meo. Quia mendicus sum, & pauper: propter nibilitatem nature meæ. Ecce enim ex hoc, jure contemnent me omnes generationes*

rationes. Quia nihil prorsus boni ex me possum, & nulla est sufficientia mea. Sed misericordia DEI sum, quidquid sum: & ex me nihil boni sum. Fecit DEUS bonitatem miseriae meae, supplevit defectus egestatis meae. Extraxit me de lacu nihili mei, & donavit me mihi totum. Exaltantes gratiam suam ditat Dominus, spernentes autem dimittit inanes. Curat ut nutrix infantem suum: novit enim omne imperfectum meum. Sicut ab ipso sum totus quod sum, sic & ab illo spero cuncta bona mea. Gloria Patri &c.

C A P U T XII.

Amor, quo Pater Gaspar ferebatur in Deum & proximum.

Amorem DEI sequi ex humilitate, & hanc ex illo, plusquam clarum est: qui enim contemnit seipsum, propter Deum, non potest non appetiari, & consequenter amare Deum, & è contra: perinde atque evenit in balance, qua dum una pars deprimitur, alteram elevari, necesse est. Huc etiam spectat illud S. Augustini. *Duo amores duas sibi fecere civitates. unus usque ad contemptum sui, alter usque ad contemptum DEI.* Per quod innuitur; amorem DEI connexum esse cum contemptu sui, & è contra, amorem proprium cum contemptu DEI. Expositâ itaque Humilitate Patris Gasparis, exponendus est amor, quo in DEUM ferebatur.

Mutua Amoris Dei ex Humilitate in sequela.

Et primò, quia omnis amor præsупponit cognitionem, juxta illud; *Nihil volitum nisi cognitum.* Indiderat illi Deus singularem sui notitiam; totâ enim vitâ religiosâ de Deo, & Di-

Notitia de Deo singularis.

